

[Inger Stilling Pedersen]

med, altså man skulle bevare de enkelte lægers ekspertise. Det er ikke sket, i hvert fald kun i meget ringe omfang, og derfor vil jeg gerne have ministeren til nu eller senere i dag at uddybe forskellen på, at en tilladelse er knyttet til et sted, og at den er knyttet til nogle læger, der har en ekspertise, som de af en eller anden grund ikke må bruge.

Jeg ved ikke, om jeg kan få et svar på det i dag.

Torben Lund (S):

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at den socialdemokratiske folketingsgruppe kan tilslutte sig dette beslutningsforslag, og det kan vi af flere grunde.

Allerede i maj måned sidste år, hvor vi jo havde en lang diskussion om starten på transplantationerne, lagde den socialdemokratiske gruppe sig fast på, under hvilken form dette her burde organiseres. Vi var klar over, at det var den enkelte sygehuskommune, der havde kompetencen til at etablere disse ting, men vi anbefalede, at man lavede en fælles samarbejdsstruktur, en fælles organisation for indkøringen af transplantationer med to operationssteder, nemlig Rigshospitalet og Skejby, hvor man jo i forvejen havde etableret ekspertisen og havde udbygget kapaciteten.

Vi forudsatte også – og det gør vi stadig væk – at det ønskelige ville være, at man fik etableret et godt samarbejde imellem disse to samarbejdende steder under den fælles organisation. Vi sagde også, at vi accepterede, at de første transplantationer blev foretaget på Rigshospitalet, men at man så omkring årsskiftet måtte inddrage Skejby Sygehus og Århus Kommunehospital for henholdsvis hjerte og lever i overensstemmelse med Århus Amtskommunes egne vurderinger. Så der har ikke været nogen tvivl om den beslutning i meget lang tid.

Derudover vil jeg gerne sige, at det samarbejde, vi forudsatte kunne etableres omkring dette her, bestemt ikke er blevet etableret, sådan som man har valgt at indkøre det fra ministeriets og fra Sundhedsstyrelsens side. Jeg mener, man fra de centrale sundhedsmyndigheders side med ledende embedsmænd i spidsen har gjort sit yderste for at blokere for et samarbejde omkring indkøringen af transplantationerne, og jeg er meget forbavset over, at ministeren har affundet sig med det, hvad ministeren tilsyneladende har.

Så til et andet punkt, og det er den anden grund til, at vi synes, det er rigtigt med dette beslutningsforslag. Man har jo fra Sundhedsstyrelsens side og med medicinaldirektøren i spidsen valgt den procedure, at man mener at kunne bruge autorisationsbestemmelserne i forhold til at udtage organer som en måde at lave specialefordeling på her i landet, og jeg vil gerne sige herfra, at det mener jeg er magtfordrejning, og jeg mener, det er direkte ulovligt, at man fra Sundhedsstyrelsens side har anvendt denne bestemmelse.

Vi advarede imod det allerede i foråret 1990. Vi tog skarpt afstand fra det i en pressemeddelelse den 31. maj 1990, for da havde medicinaldirektøren og departementschefen allerede fremsat trusler om at bruge den bestemmelse, hvis ikke de kunne få deres vilje på anden måde, og jeg vil gerne sige, at jeg synes ikke, det er en fremgangsmåde, der borger for samarbejde og tillid omkring dette spørgsmål. Det er selvfølgelig en fremgangsmåde, som opleves som en provokation, og som skaber splittelse, hvad der bestemt ikke burde være Sundhedsstyrelsens opgave, men sådan har man åbenbart set den.

Jeg vil godt spørge ministeren, om ministeren mener, at det er en lovlige måde at forvalte autorisationsbestemmelserne på. Det er jo tider i øjeblikket, hvor jeg i hvert fald synes at ministre skal færdes med nogen forsigtighed i forhold til den måde, man administrerer på.

Endelig vil jeg gerne sige om dette med antallet af transplantationer og behovet osv., at der for mig ingen tvivl er om – og det har jeg også forstået på alle parter – at man mener, der er et stort potentielt behov for transplantationerne, og at hovedproblemet er, at det kniber med at få tilstrækkeligt med donororganer. Der tror jeg, at en etablering med en fælles organisation for transplantationer i et samarbejde i stedet for provokationer og splittelser vil betyde, at man også får flere organer frem – måske ikke mindst fra det vestdanske område – sådan at man kan komme til at hjælpe flere af de mennesker, som er afhængige af at kunne få et hjerte eller en lever for simpelt hen at overleve.

Men som sagt kan vi fra den socialdemokratiske folketingsgruppes side give fuld tilslutning til det beslutningsforslag, som foreligger. Jeg vil så godt afslutningsvis spørge sundhedsministeren, hvad der forstås ved det afsnit i de